

[Poul Dam.]

der her er tale om to praktiske indgreb i den nuværende situation, som i hvert fald bør overvejes og behandles grundigt i erhvervsudvalget, så man kan se, om der herigenem kan gøres noget for det betrængte erhvervsliv. Det drejer sig jo først og fremmest om at bekæmpe arbejdsløsheden. Hr. Lysholt Hansen kom med en række betragtninger om, hvordan vi, som har oplevet 1930'erne, må se på det, og dem er jeg ganske enig i.

Det drejer sig om at hjælpe erhvervslivet på finansieringsfronten, og efter at man nu i mange år har snakket om, at opsparingen var for lille her i landet, så er det vel ikke helt urimeligt, at man prøver at fremskaffe kapital på anden måde, således at virksomheder, der er i kapitalmangel, kan få en hjælp. Det, der for mig at se er problemet, er, hvordan man udvælger de virksomheder, der skal have lånene af den ene og den anden art. Har man opstillet de rette kriterier? Har man fået det rette apparat? For der er naturligvis tale om en udvælgelse. Man har en vis mild styring af en lille del af erhvervslivet gennem dette. Jeg synes nok, at apparatet her er forholdsvis spinkelt, og jeg er ikke sikker på, at der kan foregå den styring, som man godt kunne ønske sig.

Jeg er ikke så forfærdelig begejstret for den bestyrelse, som fonden i lovforslag nr. 168 skal have. Jeg synes f. eks. at man mangler funktionærernes organisation i den, den kunne lige så vel placeres ind som Landsorganisationen. Jeg synes, at Foreningen af Statsautoriserede Revisorer måske kan tilføre fonden en sagkundskab, men den kan man jo også få på anden måde end gennem bestyrelsen.

Først og fremmest vil jeg da gerne sige, at det for mig ville være meget væsentligt, om man kunne få indføjet regler om, at de beskæftigede i de virksomheder, som skulle hjælpes efter lovforslag nr. 168, fik lejlighed til at udtale sig og fik en væsentlig medindflydelse på, hvad der skete. Det, der for mig at se er problemet ved en lang række af de virksomhedslukninger, vi har haft, er, at beslutningerne vedrørende virksomhedslukningerne ikke er foretaget af den lokale ledelse, endsige af medarbejderne, men er foretaget af kapitalejere og andre høje herrer meget langt borte, undertiden af folk, der

sad i udlandet, når det var multinationale selskaber, der havde en eller anden forbindelse hertilands. Denne kendsgerning synes jeg også manglede i hr. Ninn-Hansens analyse. Det privatkapitalistiske samfund, hr. Ninn-Hansen forestiller sig, er et pænt lille hyggeligt dansk samfund, ikke et samfund, hvor disse meget store udenlandske magter gør sig gældende.

De beslutninger, der tages på dette område, tages undertiden under henvisning til likviditetsmangel og andre midlertidige økonomiske vanskeligheder. Det, der bl. a. vil kunne opnås ved gennemførelse af love som disse, ville være, at denne undskyldning blev frataget virksomhederne, og at man fik mulighed for at gribe ind over for truende virksomhedslukninger med en klar demonstration af, at de ikke er nødvendige, det er muligt at yde den fornødne hjælp, der er ingen undskyldning for at berøve en by eller en egn så og så mange arbejdspladser. I dette ligger der noget positivt, og vi vil som sagt gerne være med til at gennemføre dette, idet vi fuldstændig er klar over, at det socialistiske tusindårsrige ikke er opnået herigennem.

Poul H. Møller (KrF):

Lovforslag nr. 168 er jo en midlertidig lov, og der er tale om en hjælp til ellers sunde virksomheder, der — som det er anført i § 3 — som følge af konjunktur nedgang midlertidigt er ramt af afsætningsvanskeligheder, og som den fond, der skal administrere loven, skønner vil kunne klare sig gennem sine øjeblikkelige vanskeligheder ved den ydede bistand, altså ikke blot en udsættelse af en lukning. Jeg er klar over, at det kan blive en meget vanskelig sag at vurdere, hvorvidt en virksomhed er levedygtig eller ej — analogt med det dødkriterium, der snakkes så meget om i dag — så måske er sammensætningen af bestyrelsen for fonden ikke den helt rigtige, men det kan man jo drøfte i udvalget.

Der er i hvert fald tale om en midlertidig lov, og det udtrykkes, at der forhåbentlig kun er tale om en kortvarig krisesituation for disse konjunkturramte virksomheder. Om det er et udtryk for optimisme, at loven kun skal løbe godt et år, til den 1. juli 1976, ved jeg ikke, men er det det, så kan jeg sige til handelsministeren, at vi i kristeligt folke-